

Když sebou o zem šlehne sníh,
mé sny jsou subtilní jak
Tvoje černé cvičky,
dělají tlapky po polích,
jsou samý pláč a samý smích,
hned pletou copánky a
hned zas pletou smyčky.
Když za oknem se zmítá mráz
bezmocně zemdlenými
do skla tepe křídly,
mé sny jsou samý splín a špás
a ráno se mi vstává snáz,
když ani sny mi kousek
z Tebe nenabídlly.
Než mě však do dne vzbudí
umělé dýchání,
sním s probodnutou hrudí
v transfúzi svítání:
Uť a té horizonty plavou
v červených bystřinách,
sním s prostřelenou hlavou
v provlhlých peřinách.
Když tuhne všecko mimo rtuť,
i uši jezevčíkům
mrazem trčí vzhůru,
má lásko, chvíli se mnou buď,
s Tebou má sen tak sladkou chuť,
že bez Tebe se mění
v hořkou noční můru.
Když sebou o zem šlehne sníh,
vyhřezlé červánky mi
suplují tvou něhu,
jateční úsměv na rtech Tvých,
syrové maso v závějích,
masíčko, maso bílé
skryté v rudém sněhu.